

Sygn. akt II CSK 519/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Komendzie Powiatowej Policji w P.
o zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 22 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje ze Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w [...] na rzecz adwokata M.R. kwotę 2.700,- (dwa tysiące siedemset) złotych podwyższoną o stawkę podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną świadczoną powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.).

Z uwagi na cofnięcie skargi kasacyjnej w stosunku do pozwanych małżonków M. przy ocenie istnienia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istotne znaczenie trzeba przypisać tylko tym, które odnoszą się do części skargi obejmującej zarzutami rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji w stosunku do pozwanego Skarbu Państwa. Wskazane zagadnienie prawne związane jest oceną odpowiedzialności pozwanych M. w świetle art. 415 k.c. ale dodatkowo wskazać trzeba, że powołanie się na przesłankę określoną w punkcie pierwszym wymaga sformułowania zagadnienia prawnego a temu wymogowi skarżąca nie podołała przedstawiając problem prawny w sposób opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.). Ponadto nie może mieć ono charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącą odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga wykazania, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały kwalifikowany charakter i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in.

postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). W uzasadnieniu wniosku skarżąca nie przytoczyła argumentów jurystycznych, które uzasadniałyby taką ocenę. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 lipca 2013 r. V CSK 364/12 (nie publ.) dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo uzasadnione jest jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane funkcje publicznoprawne. Nie w każdej więc sprawie błędna subsumpcja lub wadliwa wykładnia prawa uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową. Mając na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi powódki na tle motywów zaskarżonego wyroku, stwierdzić należy brak podstaw do przyjęcia, że nastąpiła kwalifikowana postać naruszenia wskazanych przepisów mająca charakter oczywisty, widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 19 ust. 1, § 2 ust. 3, § 6 pkt 6 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461).